

и бѣ только возрадостлива и тлоста, що-то Царица като я гледаше, не можн да обузде свои-те слезы. Червена бѣ ся уженила за едного младаго селача, кой не бѣ богатъ, но знающій, че все що имаше долженствуванне го на своя-та жена стараше сосъ всякаковъ начинъ да ѳ показува признателность. Неимаше много слугы, но мало то я любяха като своя матеръ, както и близосѣдницы-те ся трудяха да ѳ подаватъ знакове своего пріятелства. Не имаше много богатство, но що да го чини? понеже собираше отъ нивы-те си жито, вино, и елей, а овцы-те ѳ даваха млеко, сосъ кое правеше масло и сырени. Работяше волна-та на овцы-те и правяше дрехи за мужа си за себе си, и за двѣ-те си дѣца. Тѳ бѣха пакъ една радость да ги гледа нѣкой, и вечеръ като совершаваша свое-то дѣло играяха разны игры. Увы! рече Царица-та; Орисица-та ми даде най лошаго дара, като ми подари царскаго вѣнеца. Радость не си нахожда во великолѣпны-те палаты, но въ просты-те и незлобны-те дѣла на нива-та. Едва, произнесе тѳ слова и абіе ся яви предъ себе си Орисица-та: Не имахъ мѣвнѣ да ты подаримъ